

Moje diplomová práce nese název Motivy smrti v barokní poezii, s podtitulem Interpretace motivu smrti a zmaru ve vybraných dílech barokní literatury.

Zamerila jsem se na barokní funerální lyriku a pokusila se na vybraných dílech manifestovat hlavní znaky tohoto druhu poezie.

Hledala jsem nejcastější motivy související se smrtí a umíráním, tedy motivy a pocity zmaru, marnosti, zázvetí, dále pak s tím související touhy po nebeském životě a s tím spjaté pocity strachu tehdejších lidí, strachu z utrpení a pekelných muk.

Barokní autori jsou ve svých líčeních velice naturalistictí. Velice barvite popisují muka, která na cloveka cekají, jestliže nežije v souladu s božími zákony. Nesmíme zapomínat také na to, že texty byly doplnovány i obrazovými cykly a hudební složkou, takže útocení na všechny smysly bylo komplexní.

Vycházela jsem z Generacní periodizace českého baroka, studie, jejímž autorem je V. Cerný. Je nutné si uvedomit, že nemůžeme vnímat baroko jako celistvý celek, je nutné od sebe urcitá období vydelit. V. Cerný uvádí, že trvá-li například naše baroko přibližně od roku 1620 do roku 1740, uplatní se v jeho procesu prinejmenším pet postupných lidských pokolení, a každé je jiné a poslední se jiste velmi nepodobá prvnímu; všechny sdílejí jistý společný fond názoru a stanovisek, citových vznetu a reakcí, volních proudu, cílu, ideálu, představ o lidském dobru a o smyslu života, prostě sdílejí se společne na tom, co můžeme beze strachu z obvinení platónského realismu nazvat kulturní barokní podstatou; ale ne všechny ciní to stejným způsobem a stejnou merou, ne všechny uplatnují a vysoce ocenují v rámci baroka tytéž barokní životní a kulturní hodnoty. Barokní styl v nich ve všech sice trvá, ale i žije, tedy mení se a zároveň se i vysiluje. 1

Jako iniciální roky barokní epochy chápe V.